

[Madsen-Mygdal.]

at Socialministeren til syvende og sidst er den, der har Myndighed til at foretage en kritisk Undersøgelse af alle disse Forhold, og man kan ikke skyde det hen ved at sige, at andre skal fremskaffe Beviser, saa først vil man undersøge det.

Ser vi paa det faktiske Resultat af Arbejdsnævnets Behandling af denne Sag, kan vi godt sige, at i Formen er det ikke en Nægtelse, men hvad der er sket derigennem, er dette, at der ingen Undersøgelse kom i Gang. Hvad der kommer i Gang, det afventer vi.

Jeg haaber, at de Udtalelser, den højtærede Socialminister har fremsat her, maa resultere i, at vi virkelig faar den upartiske Undersøgelse af hele dette vigtige Spørgsmaal, som den højtærede Minister har stillet i Udsigt. Jeg kan forsikre den højtærede Minister, at dette er et Spørgsmaal af meget stor Betydning og et Spørgsmaal, som i allerhøjeste Grad er Genstand for Befolkningens Opmærksomhed.

Jeg skal dernæst til den højtærede Statsminister sige, at hans Bemærkninger om, hvorvidt han var Medlem af en Fagforening eller ikke, aldeles ikke vedkommer det, jeg talte om — men det er jo en ikke usædvanlig Fremgangsmaade, at man taler om noget andet. Den højtærede Statsminister fandt Anledning til her fra Talerstolen at fremsætte den Paa-stand, at jeg var Medlem af Godsejernes Organisation. Det er selvfølgelig ret ligegyldigt, hvilken Organisation jeg er Medlem af, men jeg finder nu ikke, at det er rigtigt, at Statsministeren fremsætter en Paa-stand, som i hvert Fald i Øjeblikket er urigtig. Jeg er ikke Medlem af nogen Godsejerorganisation. Jeg ved i øvrigt ikke, om der findes en saadan, det gør der maaske, men det forekommer mig, at den højtærede Statsminister skulde afholde sig fra at udtale sig om Ting, som det ikke kan forlanges han ved noget om, og som det altsaa ogsaa har vist sig han ikke kender noget til.

Den højtærede Statsminister lagde en overordentlig Vægt paa disse Ord „fra en Stormagts Side“, som Forsvarsministeren havde brugt i en ofte gengivet Udtalelse her i Tinget. Jeg ser ikke, med hvilken Ret den højtærede Statsminister vil have disse Ord saa stærkt understreget i denne Forbindelse. Jeg mener nu, at de i al Almindelighed er fuldkommen ligegyldige.

Naar den højtærede Statsminister siger, at vi kan ikke væрге os mod et Angreb fra en Stormagt, saa tror jeg, den højt-

ærede Minister har ganske Uret i at paa-staa, at her er Forskellen i Opfattelsen. Aldeles ikke. Jeg kender ikke noget Parti eller noget Medlem her i Tinget, der har hævdet, at Danmark, stillet alene overfor et Angreb fra en Stormagt, var i Stand til at værne sig mod et saadant Angreb. Jeg har aldrig hørt den Opfattelse fremsætte, og det skal ikke lykkes Statsministeren at ville fortælle Offentligheden, at her er det, Modsætningen er til Stede.

Der er aldeles ingen Forskel i Opfattelsen i saa Henseende, og derfor er i al Almindelighed disse Ord ligegyldige. Men de er ganske særlig ligegyldige, naar Talen er om et Neutralitetsforsvar. Jeg har aldrig hørt tale om, at de forskellige Lande skulde deles saaledes, at nogle oprettede Neutralitetsforsvar overfor smaa Stater, og andre oprettede Neutralitetsforsvar overfor store Stater, eller at man indenfor det enkelte Land skulde have Diskussion om, hvorvidt Forsvaret skulde være anlagt overfor smaa Stater, eller det skulde være anlagt overfor store Stater.

Selvfølgelig har en saadan Teori aldrig kunnet opstilles. Neutralitetsforsvaret er noget helt andet, det er en Forsvarsforpligtelse, som vi har i vort Forhold overfor andre, en Forsvarsforpligtelse, som vi har, hvis vi vil have den Rettighed, at vi kan vente, at andre vil støtte os i at hævde vor Neutralitet.

Det er mig derfor ganske uforstaaeligt, hvorfor det er saa vigtigt, at disse Ord kommer med i denne Forbindelse, og de ændrer ikke det Forhold, som jeg ofte har paapeget, at der er en Uoverensstemmelse mellem Forsvarsministerens Udtalelser i Folketinget og Statsministerens Udtalelser i Genève.

I denne Forbindelse vil jeg gøre en Bemærkning til den højtærede Udenrigsminister, der var saa elskværdig at udtale, at hvis han vilde være Landbruger, vilde han godt gaa i Skole hos mig, men naar der var Tale om de Ting, vi her drøfter, var det fuldkommen ligegyldigt, hvad jeg sagde, for jeg var ikke i Stand til at belære ham.

Jeg beder allerunderdanigst om Forladelse, jeg har ikke stillet mig op som Læremester for den højtærede Udenrigsminister. Jeg var i Forvejen ganske klar paa, at hvis der var nogen, der skulde lære den højtærede Udenrigsminister noget paa dette Omraade, var jeg en alt for ringe Mand i Forhold til den, der stod paa dette ophøjede Stade og havde saa stor Visdom paa dette Omraade. Men hvad jeg tillod mig at pege paa, var, at der overhovedet ikke er nogen,